

ואמר רבינו יצחק בפרוש שבבבלי שיחה ושיחה שהיה משיח ומד בר עמנו יכולים להיות על ידה איש נשד ואפלו צדיק נמוד
בעזרת
השם יתברך

טוֹעֵמִיָּה

חַיִּים זָכוּ

פנינים יקרים מלוקטים ככתבם וכלשונם
מספרי רבינו הק' ותלמידו זיע"א ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם
להשקות ולהחיות נפש כל חי במי הנחל נובע מקור חכמה

גליון רנ"ט **פינחס** תשפ"א

טעמו ודאו כי טוב ה'
ואורך זיל גמור בספריו הק' המלאים כל טוב

לזכרון עולם בהיכל ה'
יהא גליון זה לע"נ הרה"ח הבלתי נשכח
ר' אברהם יצחק ב"ר ישראל יוסף הלוי כרמל ז"ל

השם יתברך (ה) מלך העולם מלך המלכים מלך המלכות מלך המלכות מלך המלכות מלך המלכות

כי של שיחה שלו היא התעוררות נפלא ונודא מאד ודרך ישרה ונכונה מאד לעבודת השם יתברך לכל אחד לפי מדרגתו יודו

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָה

השיב את חמתי

פִּינְחָס בְּוִדְאֵי הָיָה רַחֲמָן

כְּשֵׁישׁ דִּינִים, חֵס וְשְׁלוֹם, אֲזֵי הַמִּדַּת הַדִּין הָיָה מְכַלָּה אֶת הָאָדָם, חֵס וְשְׁלוֹם, אֲבָל הַמִּדַּת הַדִּין אֵין לָהּ כַּח לְכָלוֹת לְגַמְרֵי, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה 'חֲצִי כָּלִים וְהֵם אֵינָם כָּלִים', אֲבָל הָאָדָם יֵשׁ לוֹ כַּח לְכָלוֹת לְגַמְרֵי אֶת חֲבֵרוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם, וְעַל כֵּן כְּשֵׁישׁ דִּינִים עַל אָדָם אֶחָד, חֵס וְשְׁלוֹם, וּבָא אָדָם אַחַר וְעוֹמֵד וְחוֹלֵק עָלָיו, אֲזֵי מִדַּת הַדִּין מְסַתְּלֵק מִמֶּנּוּ, כִּי הֵם רוֹצִים יוֹתֵר שְׁיִנְקֵם בּוֹ הָאָדָם, כִּי יֵשׁ לוֹ כַּח כַּנְּ"ל, עַל כֵּן מִי שֶׁהוּא צָדִיק גָּדוֹל וּמְשַׁגֵּיחַ בְּתַקוּן הָעוֹלָם, הוּא חוֹלֵק לְפַעֲמִים בְּכּוֹנֵה עַל צָדִיק אֶחָד כְּדֵי לְסַלֵּק מֵעָלָיו מִדַּת הַדִּין כַּנְּ"ל, כִּי יִסְמְכוּ עָלָיו שֶׁהוּא יִנְקֵם יוֹתֵר, אֲבָל אַחַר כֵּךְ הוּא עוֹשֶׂה בְּרַחֲמִים וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה יִסּוּרִים לְאוֹתוֹ הַצָּדִיק:

וְזֶה פְּרוּשׁ "פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר וְכוּ' הִשִּׁיב אֶת חַמְתִּי וְכוּ' בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כְּלִיתִי" וְכוּ'. הֵינּוּ שְׁפִינְחָס הִשִּׁיב אֶת חַמְתִּי ה' וְסַלֵּק מִדַּת הַדִּין מִיִּשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי שֶׁהוּא לָבַשׁ נִקְמָה לְנִקְמָה בָּהֶם. עַל כֵּן נִסְתַּלְקוּ הַדִּינִים כַּנְּ"ל, וְזֶה מַחֲמַת כִּי הַדִּינִים אֵינָם יְכוּלִים לְכָלוֹת וְכוּ', עַל כֵּן הֵם רוֹצִים יוֹתֵר כְּשֶׁאָדָם רוֹצֶה לְנִקְמָה כַּנְּ"ל. וְזֶה: "וְלֹא כְּלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי", הֵינּוּ שְׁבָזָה מוֹדִיעַ לָנוּ הַתּוֹרָה גְּדֹל הַטּוֹבָה שֶׁעָשָׂה פִּינְחָס לְיִשְׂרָאֵל, בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְלָבַשׁ נִקְמָה לְנִקְמָה בָּהֶם, שְׁבָזָה עָשָׂה לָהֶם טוֹבָה גְּדוֹלָה, וְהִטְעֵם הוּא כִּי "וְלֹא כְּלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי", הֵינּוּ שְׁבָקִנְאָתִי בְּמִדַּת הַדִּין שְׁלִי, אֵינִי מְכַלָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי מִדַּת הַדִּין אֵין בָּהּ כַּח לְכָלוֹת כַּנְּ"ל. אֲבָל הָאָדָם כְּשֶׁנּוֹקֵם יֵשׁ לוֹ כַּח לְכָלוֹת לְגַמְרֵי, חֵס וְשְׁלוֹם. עַל כֵּן עָשָׂה פִּינְחָס טוֹבָה נִפְלְאָה לְיִשְׂרָאֵל, בְּמָה שֶׁלָּבַשׁ קִנְאָה לְנִקְמָה בָּהֶם. כִּי עַל יְדֵי זֶה רִפְתָּה מִיִּשְׂרָאֵל כַּח הַדִּינִים. בְּחֻשְׁבָּם שְׁפִינְחָס יִנְקֵם בָּהֶם בְּיוֹתֵר, כִּי פִּינְחָס הוּא אָדָם שֵׁיֵשׁ לוֹ כַּח לְנִקְמָה יוֹתֵר לְכָלוֹת לְגַמְרֵי, חֵס וְשְׁלוֹם, וְכַנְּ"ל, וְעַל כֵּן עַל יְדֵי זֶה הִשִּׁיב פִּינְחָס אֶת חַמְתִּי וְסַלֵּק מִדַּת הַדִּין כַּנְּ"ל. אֲבָל בְּאַמְתּוֹ, פִּינְחָס בְּוִדְאֵי הָיָה רַחֲמָן, וּבְוִדְאֵי אַחַר כֵּךְ הִקַּל הַדִּינִים מֵעַלֵּיהֶם:

ליקוטי מוהר"ן רמ"א

עמוד זה נדבתי הר"ר משה ווייס הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבן שיחי למזל טוב

בקנאו את קנאתי

טוֹעֲמִיָה

פרשת השבוע

בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי

בְּחִינַת הַצַּדִּיק נִשְׂאֵינוּ מִקְנֵא נְשׁוּם
צַדִּיק, לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם
הַבָּא, רַק אֹתוֹ לְבַדּוֹ יִתְבָּרַךְ:

ליקוטי מוהר"ן רע"ח

פְּרִשְׁיֹת הַמוֹעֲדִים

הַכֹּתֻבִים בְּפִרְשֵׁת פִּינְחָם
מִסְגָּלִים בְּקִרְיָאָתָם לְבַטֵּל דֵּינֵיהֶם,
וּמִסְגָּלִים לְזִכּוֹת בְּדֵינֵי עֲכוּ"ם:

ספר המדות - המתקת דין

הָאֶרֶת הַדַּעַת – אִיָּה וּמְלֵא

וְזֶהוּ שְׁכַשְׁאֲמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה עָלֶיָּה אֶל הַר הָעִבְרִים וְכוּ', בְּקֶשׁ מְלִפְנֵי
 יִתְבָּרַךְ יִפְקֹד אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל בֶּשֶׂר אִישׁ עַל הָעֵדָה וְכוּ' בַּפָּרֶט לְפִי מֵה שְׁפָרַשׁ"י
 וְכוּ' שְׂיֵהָא סוֹבֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי דַעְתּוֹ, הֵינּוּ שִׂידַע לְהַמְשִׁיךְ הָאֶרֶת הַדַּעַת לְכָל
 אֶחָד כְּפִי בְּחִינַתּוֹ, לְהַדְרִי מַעְלָה כְּפִי בְּחִינַתּוֹ וּלְהַדְרִי מִטָּה כְּפִי בְּחִינַתּוֹ וְזֶה אֲשֶׁר
 יֵצֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֵא לְפָנֵיהֶם הֵינּוּ שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ יִהְיֶה בְּבְחִינַת עֵיל וְנִפְק, שְׂזָה
 בְּחִינַת הַלְמוּד שֶׁל בֶּן וְתַלְמִיד וְהַכֹּל לְטוֹבַת יִשְׂרָאֵל וְזֶה אֲשֶׁר יוֹצִיאִם וְאֲשֶׁר יָבִיאִם,
 הֵינּוּ שְׂיִכְנִיס בָּהֶם גַּם כֵּן זֶה הַלְמוּד וְזֶה וְלֹא תִהְיֶה עֵדַת ה' כְּצֹאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם
 רוּעָה, כִּי בּוֹדָאֵי צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל רַעָה נֶאֱמָן מִנְהִיג אֲמַתִּי שְׂיִהְיֶה בְּבְחִינַת מֹשֶׁה רַבְּנוּ
 ע"ה שְׂהֵיָה רַחֲמֵן אֲמַתִּי וְעַסְק בְּזֶה לְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל וּלְהַאֲוִיר לָהֶם הַדַּעַת וְכוּ'.

וְזֶה שְׂאֲמָרוּ רַז"ל שְׂבִקְשׁ מֹשֶׁה שְׂיִירְשׁוּ בְּנָיו אֶת גְּדֻלְתּוֹ, וְהוּא עַל דְּרָךְ שְׂשִׁמְעֵתִי
 מִפִּי הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַר"ר נֶתָן ז"ל שְׂיַחַה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה בְּעֵנִין זֶה, בְּאֲשֶׁר שְׂרַבְנוּ
 ז"ל הֵיָה מִשְׂתוֹקֵק שְׂשִׂאִיר אַחֲרָיו בֶּן זָכַר מִמְּלֵא מְקוֹמוֹ וְהַאֲרִיךְ הַר"ר נֶתָן ז"ל
 אַז בְּבִאוֹר דְּבַר זֶה קָצַת עַל פִּי מֵאֲמָרְנוּ זֶה הַנ"ל, כִּי בְּאֵם הֵיָה נִשְׂאָר מִרַבְּנוּ ז"ל בֶּן
 שֶׁהוּא תַלְמִיד אֲמַתִּי שְׂיִקְבַּל הָאֶרֶת דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל אָבִיו הַקְּדוֹשׁ, בּוֹדָאֵי כְּבָר
 הֵיָה הָעוֹלָם בָּא לְתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת וְהַתְּקוּן, וַיֵּשׁ לוֹמַר שְׂבַעְבוֹר זֶה הַתְּפִלָּה מֹשֶׁה
 גַּם כֵּן שְׂיִירְשׁוּ בְּנָיו, שְׂהֵם בְּחִינַת ר' אֱלִיעֶזֶר שְׂהַשְׁגָּתָם קְרוּבָה לְהַשְׁגַּת אָבִיהֶם וְהֵם
 יִירְשׁוּ אֶת גְּדֻלְתּוֹ.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַשֵּׁיב לוֹ קַח אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ שְׂיִוְכַל לְהִלְךְ נֶגֶד
 רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד כִּי אָף עַל פִּי שֶׁהוּא תַלְמִיד וְעַקֵּר לְמוֹדוֹ הוּא הַתְּחַזְקוֹת
 וְהַתְּקַרְבוֹת בְּחִינַת הַלְמוּד שֶׁל מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, שְׂזָה בְּחִינַת מֵה שְׂאֲמַר הַקְּב"ה
 וְצוּ אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְחַזְקָהוּ וְאֲמַצְהוּ, וְכֵן הַקְּב"ה בְּעֶצְמוֹ אָמַר גַּם כֵּן לְיְהוֹשֻׁעַ אַחַר פְּטִירַת
 מֹשֶׁה שְׂלִשָּׁה פְּעָמִים חַזַּק, אָף עַל פִּי כֵּן הִלֵּא הַתַּלְמִיד כָּלוּל גַּם מִבְּחִינַת הַלְמוּד
 שֶׁל אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ בְּחִינַת מֵה הַנ"ל, עַל כֵּן גַּם יְהוֹשֻׁעַ יוֹכַל לְהִלְךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל
 כָּל אֶחָד וּלְדַבֵּר עִם כּוֹלָם לְכָל אֶחָד כְּפִי בְּחִינַתּוֹ וְכוּ', וְהַכֹּל בְּכַחוֹ שֶׁל רַבּוֹ מֹשֶׁה
 רַבְּנוּ ע"ה וְכוּ' וְזֶה וְסַמְכַת אֶת יְדָהּ עָלָיו, הֵינּוּ לְהַאֲוִיר עָלָיו הָאֶרֶת הַיְדִים הַקְּדוֹשִׁים
 שְׂבִיָּם הַחֲכָמָה בְּכַדִּי לְהַבִּין הַרְמְזִים שְׂבָהֶם עַקֵּר הָאֶרֶת הַמְּקִיפִין כַּנ"ל וְכוּ'.

פרפראות לחכמה ז' תנינא

פרשת המועדים

טועמיה

פרשת השבוע

הַאֲרַת הַרְצוֹן

וְעַל כֵּן קוֹרִין פְּרָשָׁה זֹאת בֵּין הַמְצָרִים. כִּי כָּל תַּחֲרֹבֵן הָיָה
עַל יְדֵי חֲטָא הָעֵגֹל שֶׁהוּא פָּנָם הַרְצוֹן שֶׁהָיָה בְּשִׁבְעָה עָשָׂר
בְּתַמוּז וְכוּ'. וְעַל כֵּן קוֹרִין אֵז פְּרָשָׁה זֹאת שֶׁהוּא
הַכְּנַעַת בְּלָעַם הַרְשָׁע עַל יְדֵי פִּנְחָם שֶׁקָּנְאוּ קְנֵאת ה'
צְבָאוֹת וְכוּ'.

וְעַל כֵּן מְבֹאֵר בַּפְּרָשָׁה זֹאת כָּל תַּקְרָבָנוֹת תְּמִידִין וּמוֹסְפִין
שֶׁל כָּל הַיָּמִים טוֹבִים. כִּי כָּל הַיָּמִים טוֹבִים הֵם מְקַרְאֵי
קִדְשׁ שֶׁקוֹרְאִים וּמְגַלִּים אֶת הַרְצוֹן שֶׁכָּל זֶה נִשְׁמָע עַל יְדֵי
בְּחִינַת פִּינְחָם שֶׁהַכְּנִיעַ וְעַקֵּר אֶת בְּלָעַם הַרְשָׁע שֶׁהוּא
בְּחִינַת מִצַּח הַנְּחָשׁ, שֶׁכָּל זֶה הוּא בְּחִינַת תַּקוּן חֲרֹבֵן בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ שֶׁנֶּשְׂמָע עוֹלִין לְרַגְלִים שֶׁנֶּשְׂמָע עַקֵּר הַאֲרַת הַרְצוֹן.

וְעַל כֵּן קוֹרִין זֹאת בֵּין הַמְצָרִים כִּי כָּל זֶה הוּא תַּקוּן תַּחֲרֹבֵן
שֶׁל בֵּין הַמְצָרִים. כִּי עַל יְדֵי בְּחִינַת פִּינְחָם נִזְכָּה שִׁיהֵיָה
נִשְׁמָע קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם טוֹב שֶׁקוֹרְא אֶת הַרְצוֹן
שֶׁעַל יְדֵי זֶה יִתְתַּקֵּן הַכָּל וְנִזְכָּה לְשׁוּב לְאֲרִצְנוֹ
וְלִבְנוֹת אֶת בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

ליקוטי הלכות ברכת השחר ה' פט

טוֹעֲמִיָה

כצאן אשר אין להם רועה

פרשת השבוע וענינא דיומא

נַחֲשֵׁךְ אֹרֹו

עקר הקינות הם על הסתלקות הצדיקים האמתיים ששקולה כפלים כחרבן בית המקדש. ועל ידי זה אנו עכשו כצאן אשר אין להם רועה. כי אין אנו יודעין מי הוא הצדיק האמת. ואנו צריכין לצעק ולחפש ולבקש איכה איכה הצדיק האמת שנחשך אורו אצלנו שאין זוכין לידע ממנו, שזהו בחינת יועם זהב וכו'. שהצדיק האמת הנחמד מזהב יועם ונחשך אורו אצלנו. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שירמיה היה מקונן איכה יועם על הסתלקות הצדיק יאשיהו. וכן בכל דור ודור הוא מרמז על הסתלקות והתעלמות אור הצדיק האמת שבדור.

וזהו איכה יועם זהב כנ"ל שנחשך אורו אצלנו. ואין זוכין להנות מאורו. ולא די זה כי אם עוד נוסף יגון על מכאובנו. כי גם ישנה הכתם הטוב שהצדיק האמת הנמשל לכתם הטוב כל כך נחשך אורו מישראל עד אשר נשתנה האמת לגמרי, כי אומרים לרע טוב ולטוב רע. וזהו ישנא הכתם הטוב, שנשתנה הכתם הטוב שהוא הצדיק האמת שמדברין עליו כל הרעות ומשנין ומחליפין האמת בשקר.

ועל ידי זה תשתפכנה אבני קדש בראש כל חוצות שזה נאמר על הסתלקות והתעלמות הצדיק שהוא בחינת ראש בית ומתגברין המפרסמים של שקר שהם בחינת ראש כל חוצות, כמו שמבאר בהתורה בראשית וכו'.

ליקוטי הלכות נט"י לסעודה ו' ה

עזלה על הכל

טוֹעֲמִיָה

הראש השנה שלי

יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם

שׁוֹפָר הוּא בְּחִינַת קְבוּיָן גְּלוּיּוֹת, בְּחִינַת וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֲבָדִים בְּאֶרֶץ אֲשׁוּר וְהַנְּדָחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַה' בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם. וְעָקַר קְבוּיָן גְּלוּיּוֹת הוּא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב, אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ ה' אֱלֹהֶיךָ וְכוּ'. וְהִבִּיאֶךָ אֶל הָאֶרֶץ וְכוּ'. וְכִמוֹ שֶׁאָנוּ אוֹמְרִים אַחַר פְּסוּקֵי שׁוֹפְרוֹת תִּתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחִירוֹתֵנוּ וְשָׂא נִם לְקַבֵּץ גְּלוּיֵינוּ וְכוּ' וְהִבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירֶךָ בְּרִנָּה נִמְצָא שְׂכָל עַגְוֵן שׁוֹפְרוֹת הוּא בְּחִינַת קְבוּיָן גְּלוּיּוֹת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נִמְצָא שְׂמִלְכוּיּוֹת וְזִכְרוֹנוֹת וְשׁוֹפְרוֹת כָּלֵם הֵם בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל עֲבוֹדַתֵנוּ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה לְגִלּוֹת קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְזִכּוֹת לָשׁוּב לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכוּ"ל:

וְעַל כֵּן כָּל עַגְוֵן קִדְשַׁת רֵאשׁ הַשָּׁנָה הוּא מִצּוֹת תְּקִיעַת שׁוֹפָר. וְעַל שֵׁם הַשׁוֹפָר נִקְרָא יוֹם הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה בְּתוֹרָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב, יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם. כִּי שׁוֹפָר הוּא בְּחִינַת קְבוּיָן גְּלוּיּוֹת

לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. שְׂזָה עָקַר בְּחִינַת רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְגִלּוֹת קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׂמִתְגַּלָּה דִּיקָא עַל יְדֵי קְבוּיָן גְּלוּיּוֹת לְתוֹכָהּ.

ליקוטי הלכות בציעת הפת ד' ז

נדבת הר"ר יוסף פראנק הי"ו - לרגל הולדת נכדו שיחי
ושיזכה עם כל ישראל להיות בר"ה באומן אם לא יבא משיח

פרשת פינחס

טוֹעֲמִיָה

מכתב ממוהרנ"ת

הַעֲקָר הוּא הַשְּׂמִיחָה

בעזרת השם יתברך יום א' פרשת פינחס תקצ"ה לפ"ק:

אהובי בני חביבי, מכתבך קבלתי, ואין להודיעך דבר, אחר נסיעתך לא נתמהמה השמחה זמן הרבה רק בערך שני שעות, ותודה לאל היו הכל שמחים מאד.

ומה שאתה מתגעגע אחר השמחה זה טוב מאד, וגם עתה במקום אשר אתה שם תגיל ותשיש בישועתו, כי לא דבר ריק הוא כל מה שעובר עלינו בחסדי ה' ובנפלאותיו העצומים, ומעט השמחה שזכינו עתה בברסלב הוא פלא גדול למי שנותן לב על כל מה שעבר עלינו באלו הימים.

והנה אני רואה עין בעין כי חסדי ה' לא תמנו וכו', עוד יש תקנה שנוזפה לשמחה שלמה לשמחה של מצוה לשמחת ישראל האמתית בזה ובכא לנצח:

דברי אביך המתגעגע לשמחה בכל לב כי העקר הוא השמחה, ששון ושמחה ישיגו וכו':

נתן מברסלב:

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר נחמן צוקר הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבת תחי' למזל טוב

לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל

טוֹעֲמִיָּה

כמבאר בלשון לעז רמז עמקות פונתו...
(ליקוטי הלכות מילה ד')

סמוך לפטירת הילד הקדוש והנורא של אדונינו מורנו ורבנו זכרוננו
לברכה, היינו אצלו על העליה שהיה על ביתו וספר עמנו מענין גדל
צערנו ויסוריו הגדולים והעצומים שיש לו מכל צד ומצדי צדדים וספר
קצת בענין זה שיש לו יסורים רבים וגדולים מאד מבפנים ומבחוץ,
דהינו שהוא עצמו יש לו יסורים גדולים ועצומים כי יש לו חולאת
קשה וכאב גדול ויסורים גדולים בגוף וגם בתוך וכו' וכן מבחוץ היו
לו יסורים עצומים מעצם המחלקת הגדול וכו'.

ובתוך דבריו ענה ואמר, מה אתם יודעים מה גדול ועצום השבר הזה
שהיה בעולם ענין הסתלקות הילד הנ"ל, כל לבבי נשבר ונתק ממקומו
והתחילו הדמעות הקדושים לירד על לחייו ותכף ומיד ברחנו מלפניו
מעצם הבושה שנפל עלינו על שראינו בכיתו בפנינו, ונדמה לנו כאלו
נהפך כל העולם ונחרב, ואחר כך ביום שאחריו יום ששי ערב שבת
קדש אמר לנו שאלמלא לא ירדנו תכף:

**וואלט איך אייך גיווען
דער ציילט שיינס.**

~ תרגום ~

הייתי מספר לכם דבר יפה מאד

עוד מצאתי כתוב: שמענו מפיו הקדוש כל סדר ביאת הגואל צדק במהרה בימינו,
ואמר שכבר היה מוכן שיבוא בעוד איזה שנים וידע באיזה שנה ובאיזה חודש
ובאיזה יום יבוא אך עכשו בודאי לא יבוא באותו הזמן, וכפי המוכן מדבריו היה
שהעכוב היה מחמת שנפטר אצלו בנו הקטן שלמה אפרים זכר צדיק לברכה גם
מקדם ספר עמי סמוך אחר פטירת הילד הנ"ל ואמר גם כן ענין הנ"ל שכבר היה
מוכן שיבוא בערך קצת שנים וידע באיזה חודש וכו' אך עכשו בודאי לא יבוא אז:

ימי מוהרנ"ת ח"א יא

ב"ה, יום ה' לסדר הנני נותן לו את בריתי שלום, אטוואצק יע"א.

אד"ש באהבה רבה. אני מבקש מאד לדעת מצב בריאותך ואם נתחזק כחד וכן בכל הענינים בפרנסת אמך והעקר אם אתה עוסק בעבודת ה' בשמחה.

אודות מה שדברנו לכתב לך חדושי אוריתא, אין דעתי עתה לכתב לך מחמת טרדות שונות שיש עלי ובפרט בענין שעורין שלי. אבל אכתב לך איזה הערות שנופל בדעתי בעת הכתיבה על הסדר שכתבתי לך את בריתי שלום שכתוב וא"ו קטיעה וכתבו כי לכן כתיב וא"ו קטיעה כי יעקב כתיב פ"א בוא"ו מלא וע"כ כתיב כאן וא"ו קטיעה, והוא קשה הבנה. אך יתישב ע"פ המבאר בהתורה פ' ע"ש כל התורה ותבין.

ובאמת השני ואוין הם ששה חסד וששה דין ושלום הוא המכריע בינם, שזהו גירסת האר"י לומר וכאן שני כתובים המכחישים זא"ז בין שנים עשר מדות יש שני כתובים מכחישים ששה חסד וששה דין והמדה שלשה עשר הוא זה בעצמו עד שבא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם שהם הי"ב שבטים שהם הואוין שיוסף הוא המכריע שלום, וזה שששה שבטים כפל שמם וששה לא כפל וכתבו שהחזקים כפל שמם והחלשים לא כפל. וזה בעצמו השני ואוין. וזה שאומרים יגלי לן טעמי דבתריסר נהמי דאינון את בשמיה כפילא וקלישא, הינו הי"ב חלות הם אות וא"ו שהוא שני ואוין כי א"א לקרות וא"ו בלא וא"ו שניה, והם כפילא שכפל שמם. וקלישא החלשים, ויוסף הוא השליט שביניהם, ומסירת נפש הוא שלום ע"ש כי הוא שלהובין דרחימא כי מסירת הנפש נמשך מאהבה והוא"ו בעצמו גבורה ע"ש.

וזה הוא אפשר ענין אהבה רבה הנזכרת בזהר פרשת בראשית א"ר אליעזר אהבה רבה הינו אהבה שלמותא בשלימו דתרין סטרין וזה שא"ל אימא ברי קמי רבי פנחס בן יאיר דהא איהו בהאי דרגא קאים ורבי פנחס בן יאיר הוא פנחס וקאים בהאי דרגא אהבה רבה, ואפשר לכן נתנו לו כהנת עולם לו ולזרעו אחריו כי כהנת עולם הוא אהבת עולם. ואיתא בזהר פרשת ואתחנן מאי טעמא איקרי אהבה רבה בגין דקאים האי אהבה מתקשר בעלמא

עלמא אהבת עולם דא רזא דעלמא תתא בלא פרודא ע"ש שמקשר אהבת עולם באהבה רבה. ועוד מדבר שם ממסירת הנפש אברהם מסר נפשיה לגביה, ואברהם קאים בעשר נסיונות בגין דאתקשר ואתדבק בימינא דקב"ה דאיהו אהבה רבה.

ואפשר כי במסירת הנפש מקדם אהבה וע"י האהבה מתגבר גבורה שבחסד, ולכן כתיב בדין היה שיטול שכרו, כי השכר הוא אהבה כידוע והשכר הוא בדין מדה כנגד מדה כמו שהאהבה שלו היתה בגבורה ומסירת הנפש. ועין בהתורה ס' ל"ת שהגרים נמשכין מגבורות כי אין להם חסדים מצד האב.

ולכן היו השבטים אומרים בן בנו של יתרו שפיטם עגלים, ולכן מצד הגבורות שלו עושה נקמה בזמרי. וזה פגם כשאין ממתק הגבורות שבו, אבל הכתוב מעיד בן אלעזר בן אהרן שהיה לו חסדים מצד האב ובפרט בן אהרן הפהן שהוא חסד אהבה וקמץ הפהן. אבל הנקמה והגבורה היתה מאהבה בעצמה שזהו שלום מסירת נפש שמתגבר ע"י שלהובין דרחימותא.

וזה דכתיב תחת אשר קנא לאלקיו כי עין בזהר ויחי קשה כשאול קנאה כל מאן דרחים ולא קשור עמיה קנאה לאו רחמימותיה רחמימותא, כיון דקני האי רחמימותא אשתלים, וזה דכתיב את בריתי שלום ודרש ה' שלם ותבין. והלשון לאלקיו כי בכל פעם בתקון הברית כתיב לשון מבשרי אחזה אלק ופרש רבנו כי ע"י תקון הברית נתקשר באלקות וזה הלשון אלק עין בהתורה כ"ג וזה ג"כ הלשון לאלקיו. ועין בתקונים שהוא גימ' אהבה גימ' אחד ובראשית גימ' אהבה והוא מאמר סתום ע"ש. וע"י מסירת הנפש מבטל חיותו כי פרחו ממנו נשמתו ובודאי עלה למאמר סתום ומשם נמשך חיות חדש כי שם שלום בין כל המדות.

כי בהפעולה יש שנוי בין הדברים יש שמזגם חסד ויש שמזגם דין, אבל בהשורש שם יש שלום בבחינת שמפרש הבעש"ט ז"ל עושה שלום מצד העושה הוא שלום, כך מצד המעשה יש שנוי בחינת יוסף שלום בין השבטים בחינת כאן שני כתובים מכחישים עד שיבוא הכתוב הג' ויכריע. וכן חצות בין ששה שעות הראשונים ובין שניהם. ולכן בשבת דמתר להזכיר שם הכנוי בבית המרחץ דהינו

הכולל לכל אדם ונדחק שם המהרש"א ששלוש ג"כ יכול להיות שלומו אך לפי שפרש רבנו ששלוש הוא שלא יהא שנוי בין המדות ובין בני אדם מרחק להיות ששלוש הוא כולל, ושלוש אמר לא יברא כי האדם מלא קטטות כי כל דבר שבעולם יש לה שנוי מדות אך השלוש למעלה מהעולם כי בהשורש נכללין כל המדות ופנחס זכה להשלוש מחמת שמסר נפשו ונסתלק מהעולם להשורש ששם שלום בין המדות פרחו נשמתו כי מסירת נפש הוא שלום וא"ו שניה בין רחימותא ובין הגבורות, ועין בתקונים הנ"ל, שוא"ו גי' אחד וגם אהבה גי' אחד, ולכן המסירת נפש הוא באחד, ואח"כ אומרים ואהבת שהאהבה יתפשט בכל נפשך שהוא הגבורה כמו שכתוב בהתורה הנ"ל והכל מאחד שגי' וא"ו כמבאר בתקונים ולכן ר' עקיבא שמסר נפשו באחד דרש ואוין כמו שאיתא כמו שדרש אתין דרש ואוין ותבת אחד בעצמו הוא השלוש בין המדות כי ח"ד הם הי"ב מדות והאל"ף הוא הכולל בין המדות, יוסף המדה שלש עשר גי' אחד כי נעשה מהכל אחד שלום הוא אחד.

ועין בהתורה הנ"ל על בונה ירושלים ה' שזה הוא בחי' הויה ע"ש ולכן יוסף גי' ששה היות נגד הוא"ו הנ"ל ועקב גי' שבעה היות כי הוא"ו נקרא מעצמו וזה בעצמו ג"כ הויה כי הששת ימים נכללים בשביעי ויצחק גי' שמונה היות כי מסר נפשו ופרחה נשמתו ועלה להשורש שהוא למעלה מן המדות כמו מילה שהוא לח' מסירת נפש שעולה לחי"ת. ומן יצחק שהוא מסירת נפש הגבורה הנמשך מהחסד אהבה בחינת יצחק בן אברהם ועם יעקב שהוא השלוש בין המדות כי ע"י מסירת נפש הגבורה הנמשך מרחימותא נעשה שלום שני ואוין ע"ש, ולכן מן יצחק בן אברהם שמסר נפשו נולד יעקב כי כשיוצאין מהמדות במסירת נפש אח"כ כשהולכין בחזרה להמדות כי מרחק להיות ברצוא ושוב נעשה שלום בין המדות אף שבהמדות יש שנוי נמשך שלום מהשורש ולכן פנחס גי' יצחק כן איתא בזהר שבשעת מסירת הנפש נתוסף בו י' אז גימ' יצחק ע"ש ואח"כ הנני נותן לו בריתי שלום כשחזר לחיותו להמדות ימיו נעשה שלום בוא"ו קטיעה שהולכים השני ואוים כי אח"כ נולדו יעקב ויוסף.

שארית ישראל

חנון רחום אבל לא שם העצם והזכיר דאסור להזכיר שלום, והקשה המהרש"א שם ונדחק מאד, אבל יתישב כי כל שם יש לה מדה בפני עצמה אבל השלוש בין המדות זה הוא רק בהעצם, כי העצם כולל המדות ועושה שלום ביניהם, וע"כ שלום אין שם תאר רק שם העצם כי אין הוא מדה בפני עצמה רק כולל כל המדות, והברית הוא שלם כי לתקון הברית צריך שלא יתפשטו החסדים לחוץ רק גבורה שבחסד שזה שלום, ולתקון הברית צריך מסירת הנפש, כי מסירת הנפש הוא ג"כ שלום אהבה מתחלה ואח"כ מתגבר, ופנחס מסר נפשו ובפרט על תקון הברית לכן נתן לו את בריתי שלום והדבר שלו לא יהיה נפסק לעולם כהנת עולם לו ולזרעו אחריו - מיין פאיריל וועט טליען ביז משיח וועט קומען.

ועין בהתורה תקעו תוכחה שפנחס התפלל תפלה בבחי' דין עשה פלילות עם קונו, וזה הלשון בדין היה שייטול שכרו בדין דיקא, ועין שם ששלוש הוא היחוד בין המחשבה והדבור וזה הוא כלי מחזיק ברכה לא מצא אלא השלוש, כי שלום הוא זה בין הפלי ובין הברכה כי הפלי יכול להכיל האור שבתוכו.

וזה החלוק בין עולם התהו ועולם התקון כי מבאר בכתבים כי בהתהו יש אותיות גבוהים יותר מעולם התקון רק הפלים צרים שם וקטנים ואינם יכולים להכיל את האור, אבל בעולם התקון הפלים רחבים. וע"כ נכנס בפנחס נשמת נדב ואביהו כי הם נסתלקו מרבויו אור שהפלים לא יכלו להכיל האור ונשברו הפלים, אבל בפנחס את בריתי שלום כלי מחזיק ברכה שהאור נצטיר בהפלי לטובה, וזה אפשר ענין לוחות שניות כי הלוחות ארפן וא"ו והלוחות שניות הם הוא"ו שניה ועין בהתורה הנ"ל על הפסוק נדחי ישראל יכנס כי הוא"ו שניה נתעורר רק כשרוצין לדחות אותו לגמרי מהנקודה של יהדות ע"ש. ולכן שבר משה הלוחות ועשה ק"ו מבן נכר של פסח ואז נתעורר הלוחות שניות, ולכן בהלוחות ראשונות היה שני לוחות כי כל בחינה כלולה מהכל פידוע, ולכן באחד היה מצות עשה ששה חסדים ובהשניה ל"ת ששה גבורות.

והתוספות תרצו שם הקשיא מ"ש שלום משאר שם כנוי כי בהשאר הפרוש שעושה לו אבל שלום הוא

זמני שבת קודש – פרשת פינחס

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומין	ניו יארק
הדלקת הנרות	7:14	7:13	7:30	7:26	7:23	7:25	8:43	8:09
שקיעה ערב שב"ק	7:54	7:53	7:52	7:56	7:53	7:55	9:05	8:31
חצות הלילה	2:19	2:20	2:22	2:22	2:20	2:22	---	3:07
עלות השחר	4:11	4:12	4:11	4:05	4:11	4:07	2:23	3:42
עטיפת הטלית	4:40	4:40	4:40	4:34	4:40	4:35	3:27	4:19
נין החמה	5:38	5:39	5:39	5:34	5:39	5:35	5:02	5:30
סוף זמן קר"ש	8:14	8:15	8:14	8:10	8:14	8:11	7:16	8:04
חצות היום	12:43	12:44	12:45	12:43	12:44	12:43	1:03	1:00
שקיעה יום שב"ק	7:54	7:53	7:52	7:56	7:53	7:55	9:05	8:31
צאת השבת	8:31	8:32	8:33	8:34	8:32	8:34	10:10	9:21
צאה"ש 72 דק'	9:06	9:05	9:04	9:08	9:05	9:07	10:17	9:43

כללים: הדלה"ג בירושלים ובי"ש מירון והר יונה 40 דק; במודי"ע 30 דק; בב"ב וח"ל 22 דק. שקיעת החמה בא"י בגובה, באומין ובחול"ל במישור. חצות הלילה שש שעות שוות מצאה"כ ביונים לפי האופק (כ-6.5 מע'). עלות השחר (72 ע"פ מע') 16.1 מע'. עטיפת הטלית 11.5 מע'. נין החמה במישור כנהוג. סוּק"ש (מג"א כנהוג) מעלוה"ש 16.1 מע' עד צאה"כ ביונים לפי האופק. צאת השבת בצאת כוכבים קטנים (רצו) 8.5 מע'.

הרוצה ליטול חלק בזכות ההדפסה וההפצה, וכן הרוצה לקבל הגליון

יפנה לטעל. 0548528284

כמו"כ ניתן לתרום ב'נדרים פלוס' עבור 'טועמיה חיים זכו - ברסלב'

לוח הלימודים היומיים לשבוע הבא פרשת מטו"מ

יום ראשון	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי	יום שישי	שבת קודש
פ.ח.	פ.ח:	פ.ט.	פ.ט:	פ.א.	פ.א:	פ.א.
טו	טז	יז	יח	יט	ט	טא
פד	פה	פז	פז	פח	ט	ג
תורה י"ח ח"א - קרטליתא						התורה הזמנית